

misijonska obzorja

POGLED PO SVETU

03 | leto 36 | junij 2021 | priloga Nedelje

www.kath-kirche-kaernten.at/misijoni

Le malo je potrebno

Včasih ni treba veliko za nasmeh na obrazu. Otroci v Tanzaniji se veselijo ob avtu, ki ga MIVA Avstrija poslala misijonarju. Marsikaj se nam zdi samoumevno, ko pa tega nimamo več, se zavedamo dragocenosti: zdravja, izobraževanja, druženja ...

»Vedno se srečajmo z nasmehom, kajti nasmeh je pričetek ljubezni,«
je dejala Mati Tereza.

Beseda urednika

JOŽE KOPEINIG

Spodbuda vzhajajočega sonca

“

*Bogati smo
in zato
bogatimo
druge*

Náš vsakdan je zaznamovan s sončnim vzhodom in konča svoj tek s sončnim zahodom.

Tudi naše življenje je razpeto med vzhodom in zahodom, a prav tako je ves svet zaobjet s tema dvema mejama.

Tudi v svetovni javnosti razmejujemo narode, države, celine in jih imenujemo vzhodne in zahodne.

Podobno nas je opozoril sv. papež Janez Pavel II. na celino Evrope, ki sega od Urala do Atlantika in da mora Evropa dihati z obema pljučnima kriloma.

Tudi v tem je nakazana simbolika med vzhodom in zahodom.

A vse nas, posamezne ljudi, narode in celine, obseva isto sonce, ki omogoča življenje v naravi, a tudi preživetje vsega človeštva.

Prihaja mi na misel, da še kaka druga nebeška dobrina poleg sonca vzdržuje življenje pri nas in po svetu, in to je naša vera v Boga, ki je Stvarnik vseh vidnih in nevidnih stvari in moči, energij in sproščenih duhovnih sil.

Ustavimo se na evropski celini, ki je dolgo potrebovala, da išče sedaj v EU skupne imenovalce za složnejšo prihodnost, ki je v preteklosti ni bilo.

A po padcu železne zaveze pred dobrimi 30 leti se postavljajo sedaj nove oblastniške meje, se izvajajo revolucije in določajo sankcije, namesto da bi krščanska Evropa poravnala svoj moralni dolg v Afriki in Vzhodni Evropi.

Kam napeljujem svoje misli?

Mi, ki živimo pod soncem blagostanja, miru, v podnebjju še zdravega zraka in z dihom upanja na svežo prihodnost, nikdar ne pozabimo svojih sestrá in bratov pod ekvatorjem in svoje odgovornosti za druge, za ves svet.

Bogati smo in zato bogatimo druge! Srečni smo in zato osrečujemo druge. Spremlja nas sonce božje dobrote in zato pošljimo žarke svojih odprtih src in rok v svet.

Ostanimo hvaležni in radodarni misijonarji za svet!

Jože Kopeinig

Sveče za dober namen

Naši Evropski prostovoljki Issha in Paula sta za materinski dan, ki smo ga letos obhajali 9. maja, pripravili veliko lepih sveč. Sveče sta prostovoljki skupaj z migranti iz Št. Primoža pripravili iz recikliranega voska, jih umetniško okrasili ter zavili v ekološko prozorno folijo.

Izkupiček, ki ga bomo zbrali s prostovoljnimi prispevki od prodaje sveč, je namenjen projektom opismenjevanja,

še posebej za matere in žene, ki obiskujejo tečaje v misijonskih centrih Don Boskovi h sester v Angoli.

Hvaležni smo za velikodušni odziv vseh, ki so za materinski dan podarili sveče kot trajnostno in okolju prijazno darilo.

Sveče so še vedno na voljo in jih lahko naročite po elektronski pošti: office@angola.at ali po telefonu 0676 8772 2620.

1. del

Poslanica papeža Frančiška za svetovni misijonski dan

»Ne moreva, da ne bi govorila o tem, kar sva videla in slišala« (Apd 4,20)

Dragi bratje in sestre, ko doživimo moč Božje ljubezni, ko spoznamo njegovo očetovsko navzočnost v našem osebnem in skupnostnem življenju, ne moremo drugače, kot da označimo in delimo to, kar smo videli in slišali. Jezusov odnos z njegovimi učenci, njegova človeškost, ki se nam razodeva v skrivnosti učlovečenja, v njegovem evangeliju in v njegovi veliki noči, nam kažejo, kako močno Bog ljubi našo človeškost in sprejme naše veselje in naše trpljenje, naše želje in našo tesnobo (prim. 2. vatikanski koncil, Pastoralna konstitucija Veselje in upanje, 22). Vse v Kristusu nas spominja, da mu svet, v katerem živimo, in njegova potreba po odrešenju nista bila tuja, in nas tudi kliče, naj bomo dejavni del tega poslanstva: »Pojdite torej na razpotja in povabite na svatbo, kogar koli najdete« (Mt 22,9). Nihče ni tujec, nihče ne more čutiti, da je tujec ali oddaljen glede na to sočutno ljubezen.

Izkustvo apostolov

Zgodovina evangelizacije se začne z zavzetim iskanjem Gospoda, ki kliče in hoče z vsako osebo tam, kjer je, vzpostaviti

(foto: KNA)

prijateljski dialog (prim. Jn 15,12-17). Apostoli so prvi, ki nam o tem poročajo, ko omenjajo celo dan in uro, v katerem so ga srečali: »Bilo je okoli desete ure« (Jn 1,39). Prijateljstvo z Gospodom, ko ga vidijo zdraviti bolne, jesti z grešniki, nasičevati lačne, bližati se izključenim, dotikati se nečistih, istovetiti se s potrebnimi, vabiti k blagrom, učiti na nov način z oblastjo, pustiti neizbrisen vtis, ki je sposoben prebuditi začudenje ter razširja joče se in zastonsko veselje, ki ga ni moč zadržati. Kakor je dejal prerok Jeremija, je to doživetje goreč ogenj njegove dejavne navzočnosti v našem srcu, ki nas sili k poslanstvu, čeprav včasih vključuje tudi žrtve in nerazumevanje (Jn 20,7-9). Ljubezen je vedno v gibanju in tudi nas spravi v gibanje, da bi podelili najlepše oznanilo in vir upanja: »Našli smo Mesija« (Jn 1,41).

HVALA

ZA VAŠE MISIJSKE DAROVE IN MOLITVE

Kdor rad deli, se mu dobro v roki množi!

DAROVI

od 16. 3. do 21. 5. 2021

Duhovniki Sodalitete, sodelavci in prijatelji so ob 80-letnici Jožeta Kopeiniga darovali za 4 hiše za Koroško vas na Madagaskarju.

• **Bogoslovci in sestre:** ž. Sveče 600,-, S. O. 600,-, ž. Škocjan 600,-, A. Š. 2.700,-, Neimenovana iz fare Št. Vid 100,-, Slovenski verniki iz Borovelj 100,-, ž. Hodiše 100,-, E. W. 50,-, E. K. 50,-, Moško gibanje Brnca 330,-, J. G. 50,-, J. K. 50,-, ž. Žitara vas 200,-.

• **Za Madagaskar – Pedro Opeka:** B. D. 39,-, H. E. 100,-, L. E. 5.000,-, B. K. 100,-, R. M. 250,-, N. N., Sele 5.000,-, V. F. 50,-, H. 50,-, S. M. 12,-, W. G. 50,-, N. N. Št. Jakob v Rožu 100,-, H. M. 50,-, J. H. 250,-, G. H. 100,-, B. I. 50,-, S. C. 40,-, E. J. 100,-, Z. S. 5.000,-, W. F. 100,-, G. K. 50,-, M. J. 100,-, I. F. T. 500,-, B. F. 2.500,-, S. D. 300,-, R. J. 200,-, L. V. 100,-.

• **Za misijone:** M. F. 50,-, K. V. 3.000,-, B. M. 200,-, M. T. 50,-, J. G. 50,-, H. J. 6,-, P. T. 200,-.

• **Za sv. maše:** B. M. 80,-, ž. Rožek 955,63,-, ž. Pliberk 200,-, ž. Št. Lenart pri Sedmih Studencih 216,-, ž. Šteben 140,-, ž. Dobrla vas 640,-, ž. Kotmara vas 207,-.

• **Za botrstvo v Etiopiji:** R. L. 50,-, K-C 42,-, T. M. 100,-, H. W. 250,-, M. R. 250,-, M. M. 250,-, M. U. 100,-, P. L. 42,-, S. B. 250,-, J. M. 42,-.

• **Za Etiopijo:** Č. K. 100,-, T. C. 140,-, G. J. 100,-, S. P. 500,-, O. J. 100,-, V. M. 100,-, E. I. 365,-, S. M. 500,-, N. N. Sele 200,-, N. N. Sele 200,-, H. E. 100,-, L. S. 50,-, ž. Št. Jakob 50,-, T. M. 100,-, G. B. 50,-.

• **Za kolesa MIVA:** M. T. 200,-.

MOLITVENI NAMENI 2021 ■ Škof dr. Jožef Marketz

JUNI
2021

Za mlade ljudi v naši deželi: da bi okrepčani z darovi Svetega Duha našli nove poti sožitja v Cerkvi in družbi.

JULIJ
2021

Za vse ljudi, ki so v krizah preteklih let izgubili svoje delo ter obubožali: da bi se jim hitro in trajnostno pomagalo.

Vodja Slovenske Misijonske pisarne, Jože Kopeinig, praznuje 80. rojstni dan

Jože Kopeinig je ustanovil Slovensko misijonsko pisarno pri Dušnopastirskem uradu in jo vodi že 53 let. Je tudi predsednik MIVE Koroška. Ob strani mu stoji asistentka Sonja Hribar, ki skrbi za administracijo različnih misijonskih akcij. Ob Kopeinigovem 80. rojstnem dnevu je bilo objavljenih že nekaj intervjujev, ta pa je posvečen predvsem misijonom.

Pedro Opeka na tiskovni konferenci o Koroški vasi na Madagaskarju

Iskrena zahvala vsem dobrotnicam in dobrotnikom

POGOVARJALA
SE JE MATEJA
RIHTER

Velikokrat posebej poudarite, da so vaša prva ljubezen misijoni. Kaj vas je tako pritegnilo k pomoči ljudem v misijonih?

Jože Kopeinig: Prvo doživetje je bilo na Plešivcu, ko je mlad škof skupaj s še enim misijonarjem obiskal malo semenišče. Takrat sem bil šele v drugem razredu, star 12 let. Škofu smo ponujali spominske knjižice, da nam jih podpiše. Napisal mi je: »Bodi misijonar!« Z veseljem in korajžjo sem prevzel misijonsko delo na Plešivcu. Hodil sem od razreda do razreda in sem skoraj vse študente in dijakke navdušil, da je vsak naročil svoj misijonski list. V višjih razredih sem organiziral zbiralne akcije za misijone – za šolo, za bolnišnico, za semenišče ... Spotojal sem si diapozitive, ki so prikazovali situacijo sveta in sredi nje misijonsko poslanstvo Cerkev. Ta predavanja sem predvajal med počitnicami od fare do fare v svoji okolici v velikovškem okraju. V bogoslovju sem prevzel misijonski referat. Takrat nas je bilo v semenišču 70 bogoslovcev, bilo smo navdušeni za misijone, a pri teoloških predavanjih nismo imeli misiologije, misijonska dimenzija Cerkev je manjkala. Kot študentu mi je uspelo prepričati regensa, da smo za dva tedna prekinili vsa druga predavanja in smo poslušali samo misiologijo. Naknadno se čudim, kako mi je kot študentu to uspelo.

Kako se je vaše delo za misijone nadaljevalo, ko ste prevzeli Dom v Tinjah in Dušnopastirski urad?

Jože Kopeinig: Ko sem leta 1968 – to vidim kot Božjo previdnost – prevzel Dušnopastirski urad, sem nadaljeval z akcijo podpore misijonskim bogoslovcem. To akcijo so začeli salezijanci, najprej Ivan Matko v Selah, potem pa Anton Cvetko v Medgorjah. Velika doživetja so bila, ko so salezijanski novomašniki iz Indije ponovili svoje nove maše v Železni Kapli, v Selah, v Medgorjah, v Kotmari vasi, v Št. Jakobu in še kje drugod. Z veliko hvaležnostjo moram omeniti gospoda Vinka Zaletela, ki je obiskoval vse celine, predvsem slovenske misijonarje in tudi Slovence in Slovenke po svetu.

Zdi se, da je bil vseslovenski misijonski simpozij, ki ste ga organizirali leta 1986 v Tinjah mejnik misijonskega dela. Kakšni so bili sklepi tega simpozija?

Jože Kopeinig: Prvi vseslovenski misijonski kongres je leta 1981 sklical prelat Maksimilijan Jezernik, ki je bil rektor Slovenika v Rimu. Po naključju in Božji previdnosti sta me obiskala lazarist Franc Sodja in Lado Lenček, ki sta v Argentini delala za misijone. Preden smo v Tinjah pripravili simpozij, smo imeli duhovno pripravo, molili smo devetdnevno. Drugi vseslovenski misijonski simpozij je

v Tinjah potekal leta 1986. Pol leta prej sem povabil nadškofa Šuštarja, da sva skupaj obiskala Zambijo, Kenijo in Madagaskar. Nadškof Šuštar je na lastne oči videl, kako garajo misijonarji in misijonarke. Ko sva prišla s potovanja, smo še bolj intenzivno pripravljali misijonski simpozij. Sklenili smo štiri stvari:

- Lenček je opustil svoj list Katoliški misijoni, mi smo opustili svoj Misijonski list, oba lista smo združili v novo revijo Misijonska obzorja, ki jo še sedaj izdajamo skupaj Misijonsko središče Slovenije v Ljubljani in Slovenska misijonska pisarna v Celovcu,
- sklenili smo statut za laiške misijonarke in misijonarje,
- ustanovili smo Misijonsko pisarno v Sloveniji, ki je do takrat še ni bilo,
- ustanovili smo organizacijo MIVA Slovenije.

Nekaj let pozneje je bil misijonski simpozij v Ljubljani, pred dvema letoma pa smo imeli 4. misijonski simpozij, ki smo ga pričeli z romarskim shodom na Svetih Višarjah. Pod Višarjami je živel in deloval Lambert Ehrlich, ki je Višarjam dal velik simbolični pomen – so svetišče, svetilnik sredi germanske, romanske in slovanske kulture. Lambert Ehrlich je bil velik kulturnik, hkrati pa je veliko delal za misijone.

Misijonsko delo se je skozi leta spremenjalo, se preoblikovalo, prišla so nova spoznanja. Kaj je sedaj srčika misijonskega dela?

Jože Kopeinig: Solidarnostna, medsebojna pomoč. Najbolj me veseli podpora misijonskim bogoslovcem, ki potem kot duhovniki delujejo med svojim ljudstvom. Do zdaj smo podprli že 3600 bogoslovcev. Sedaj imamo že v naši škofiji duhovnike iz prej misijonskih krajev, tako da dobiva ta pomoč drug pomen. Površni kritiki rečejo, da smo vsiljevali evropsko kulturo drugim narodom. Deloma to drži. Sedaj vemo, da sodobno misijonsko poslanstvo izhaja iz tega, da moramo najprej iskati v teh kulturah semena razodetja. Vsak narod skuša v svoji veri dati svojemu življenju nek smisel. Vsak si ustvarja svojo sliko o sebi, o svetu in o Bogu. Če prisluhnemo drug drugemu, vidimo, da imamo mnogo več podobnosti kot razlik. To je pozitiven premik v pojmovanju misijonskega poslanstva. Ne gre za to, da bi čim več ljudi v najkrajšem času krstili, temveč, kako odkrivati v njih samih Božje delovanje. Misijoni se nikoli ne smejo skrbeti samo na zbiralno akcijo za denar, pomembna je tudi molitvena podpora. Moli in delaj. Molitev mora biti osnova za vsako misijonsko akcijo in aktivnost.

Koroška vas na Madagaskarju je pravi mali čudež. 500 hiš na Madagaskarju za najrevnejše, za katere skrbi Pedro Opeka. Kako je prišlo do poznanstva z njim?

Jože Kopeinig: Zasluge ima gospa Nevenka Sommeregger, ki je bila sorodnica Pedra Opeke. Ko me je obiskal, sva takoj našla isto valovno dolžino. Ko je bil Pedro Opeka drugič pri meni, sem klical Mirka Bogataja in ga povabil na intervju. Bogataj je bil navdušen in se je odločil, da gresta z Ivanom Klaričem na Madagaskar posneti film o Pedru Opeki, apostolu smetiščarjev. Kako empatičen intervju je to bil! Predvajali so ga na ORF-u. Ko me je klicala Barbara Stöckl, ki je vodila HelpTV, je vprašala: »Gospod Kopeinig, ali sedite? Veste, koliko denarja smo zbrali? Še pri nobeni oddaji nismo zbrali

Obiski misijonarjev in misijonark v Tinjah: škof škofije Miao iz Severne Indije in duhovnik Jackson

toliko. 2,5 milijona šilingov.« Napisal sem ji zahvalno pismo. Bila je ganjena in je rekla, da dobijo veliko pisem s prošnjami, ne dobijo pa zahvalnih pisem. Izjemoma so kratko oddajali še enkrat, se zahvalili dobrotnicam in dobrotnikom, takrat se je zbralo še dodatnih 800.000 šilingov za Koroško vas na Madagaskarju. Naredil sem tudi akcijo z rožami, čebulice tulipanov sem razvažal po celi Koroški, v vsa župnišča. Te rože smo prodajali za Koroško vas, s tem smo financirali precej hiš. Cvetje ima močno simboliko: da bi pri nas zacvetela misijonska zavest, tam pa rastle hiše. Zelo sem hvaležen vsem, ki darujejo ob različnih namenih: ob porokah, upokojitvi, ob slovesu ... Odprta roka je simbol odprtega srca. Kdor živi z odprtim srcem, lahko hvaležno sprejema darove življenja, ki jih Bog daje po dobrih ljudeh. Bogat je tisti, ki bogati druge. Ko smo bili skupaj s Pedrom Opeko in drugimi pred dvema letoma pri papežu Frančišku, nas je tudi on spodbudil, da z akcijo Koroška vas na Madagaskarju nadaljujemo.

Koliko vaši zavzetosti za misijone sledijo koroške fare?

Jože Kopeinig: Želim se zahvaliti vsem faram, vsem duhovnikom, vsem dobrotnicam in dobrotnikom, ki so zelo zavzeti za misijone. Med najbolj aktivnimi pa je prav gotovo fara Železna Kapla. Župnik Polde Zunder že vrsto let podpira bogoslovce iz Nigerije, ki študirajo tudi v Evropi in počitnice preživljajo na Rebrci. Pripeljal je tudi tri duhovnike iz Nigerije, slovenščino so se učili v Ljubljani, nemščino na Koroškem in sedaj oskrbujejo kar devet župnij v Podjuni in

v Ziljski dolini. Se dva nigerijska duhovnika se bosta tudi sedaj učila slovenščino in nemščino.

Papež Pij XI., misijonski papež, je dejal: »Če želite kako faro oživiti, jo morate spodbuditi za misijonsko poslanstvo.«

Obiskali ste veliko misijonark in misijonarjev v krajih, kjer delujejo. Kaj vam je najbolj ostalo v spominu?

Jože Kopeinig: Petkrat sem bil v Indiji, v Zambiji, Keniji, na Madagaskarju, v Etiopiji, Južni Ameriki, na Tajvanu ... Ko sem bil tam, na kraju samem, ko sem videl, koliko misijonark in misijonarji delajo, sem dobil konkretne predstave, kje so potrebe. Ti kraji so dobili obraze. Spominim se naselja gobavcev na Madagaskarju. Pri pozdravu je vaški kralj imel slabo obleko, noge ni imel, izgubil jo je zaradi gobavosti, a imel je tako čudovit in ganljiv nagovor, da smo vsi jokali. Ali pa sv. maša v Zambiji z Mihom Drevenškom, ki je trajala dve uri in pol. Ko je bil obhod za darovanje, je neka žena prinesla tri zrna koruze. Ničesar drugega ni imela ... Spominjam se, kako so bili gobavci veseli, če si jih pogledal v oči in jim prisluhnili. Kako so sestre skrbele za te ljudi. Ko sem bil v Indiji pri novih mašah, sem se čudil, kako so vse znali organizirati za pet, šest tisoč ljudi, še kosilo so dobili vsi. Spominjam se, kako sva s Pedrom Opeko obiskala gobavca, ki je živel v lupini drevesa in je bil srečen, ko sem mu prinesel sveto obhajilo. Kakšno globoko vernost je izžareval! Naši misijonarji so veliki ambasadorji. Svoje življenje so zastavili za te ljudi. Ponavadi sploh nočejo domov, večinoma si želijo tam umreti, med ljudmi, s katerimi so delili svoje življenje, bridkosti in veselje.